

teeksime hõbe sillad maantee peäle, nõnda kui kubja-papa pörandalle tõutas teha.

„Seletage seda imelugu pikemalt?“ palus mõlder.

Oleks mul võimalik, kostis Hans — imelugu pikemalt teile seletada, siis oleksin ammogi Hanso kaju ühe rika herra wasto wahetanud ja sõidaksin ehk tue hobuse tõlla sees. See ainokene kahjoline asi on, et kedagi sellest isandast õiget aru ei saa. Tema on täna Tallinnas, homme Peeterboris, üle-homme jälle Riias ehk kaugel üle mere, lühidelt: igas paigas ja ei kusagil. Mis linnades temast räägitakse, on imelikum kui ime kuulda; mina ise ei oleks neid jutusi uskunud, kui mõnda oma silmaga ei oleks näinud.

„Rääkige, rääkige!“ palusid mehed ühest juust.

Hans wiskas filmad üle letti kõrtso-tuppa, kui tahaks waadata, kas seal kedagi kuuljaid luurimas ei olnud ja ütles siis pool sala jutu kombel: „Seda ma tean selgest, et temal enam kui inimliku wäge on, misga ta wõimato asjad äratallitab. Mis ma omast teadmisesest tõt mõõda tohin tunnistada, se on, et Riias ja Tallinnas praego mitto rikast kodaniko kõrgel kombel elab, kellel aasta eest ei tea kas üht ainust oma kopikad karmannis oli. Sesama isand, keda teie saksakambri nägite astuwad, elas nädala ehk kaks nende majas, ja peremehe rikus oli käes. Kas se wara mere põhjast, maa alt, wai tuulest nende kätte tulnud: seda ei wõi ma ütelda; aga

kõigist wõib näha, kuidas maa-pind, weesi ja tuul tema käso al elawad.“

Siis wõib tema üks suur nõid wai tark olla? küsis aidamees.

„Mis mina Tallinnas“ — kostis Hans — „temast olen kuulnud, seda tahan ma teile awal-dada. Rahwas peab teda niisuguselt, kes tuulis-pasaga ümber sõidab ja maahawarisenuid kolletanud lehed rahaks wõib moonnada. Teised ütlewad: tema oskab rahakukruid walmistada, mis ial tühjaks ei lähä, ehk toob oma sõbrale ühe rahakandja ma-jasse, mis wäsimata peremehele rikust kolo kannab. Mis säratsist jutudest tõsi ehk wale, seda ei tea mina; siiski tahaksin mina lõid oma pisokese waranduse ära-kautada, kui selle isandaga pikemat sõbrust wõik-sin sobitada.“

Kuulge, armas Hans! — ütles Urina aida-mees — mul tuleb üks mõte pähä, mis teie sest arwate? Katsume õnne. Tulge minoga ühes saksakambri, katsume isanda enda seltsi meelitada.

„Seda wõime kül katsuda,“ kostis Hans — „ehk kül mina ei looda, et sest kõigist midagi kaso meile tõuseb. Dummategi tahame õnne katsuda. Ega küsija suu peale ei lüa, ehk kül wõtjale kae peale lüakse.“

Mõlder ja kubjas kütsid seda nõuu. Enne kui mehed õnne katsuma läksid, palus aidamees kõrts-miko, taha magadis kambri lauda katta, ja kui wõeras isand nende seltsi pidi asuma, wiis klaasi